

Kód
pojišťovny
2 7 2

Nejprodávanejší německý autor | „král psychothrillerů“

Sebastian Fitzek

Terapie

P S Y C H O T H R I L L E R

Diagnóza

339

Rp.

Úhrada

žádní svědci
žádné stopy
žádná mrtvola

Dne:

25
354
671

ANAG, spol. s r. o.
Kollárovo nám. 698/7
779 00 Olomouc
Česká republika

razítko poskytovatele,
jmenovka, podpis a telefon lékaře

Připravil:

Vydal:

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, uložena v rešeršním systému nebo dále předávána, a to v jakékoliv formě, jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním apod., bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Osoba, která by učinila jakékoliv neoprávněné kroky v souvislosti s touto publikací, může být vystavena trestnímu stíhání a vymáhání náhrady za způsobenou újmu.

Původně vyšlo jako Die Therapie: Psychothriller v Droemer Verlag, divizi nakladatelské skupiny Droemer Knauer GmbH & Co. KG, München, 2006

Vydání knihy bylo vyjednáno prostřednictvím AVA international GmbH, Německo (www.ava-international.de)

© Sebastian Fitzek, 2006

Foto na obálce © Freepik

Překlad © Martina Nováková, 2019

© Nakladatelství ANAG, 2019

ISBN 978-80-7554-216-8

O autorovi:

Sebastian Fitzek se narodil v roce 1971 v Berlíně, kde dnes působí jako novinář a autor pro různé rozhlasové a televizní stanice. *Terapie* je jeho prvním románem. Více o autorovi naleznete na jeho webových stránkách www.sebastianfitzek.de.

To, co při léčbě nebo i mimo svou praxi ve styku
s lidmi uvidím a uslyším, co nesmí být sdělováno dál,
to zamlčím a uchovám jako tajemství.

Z Hippokratovy přísahy

Ukaž mi své přátele a já ti povím, kdo jsi.

Příslaví

PROLOG

Když uplynula půlhodina, věděl, že svou dceru už nikdy neuvidí. Otevřela dveře, ještě se za ním krátce ohlédla a potom vešla ke starému muži. A Josephine, jeho malá dvanáctiletá dcera, už nikdy znovu nevyjde. Byl si jistý. Už se na něj nikdy rozzářeně neusměje, jako když ji ukládal ke spánku. Už nikdy jí nezhasne pestrobarevnou noční lampičku hned potom, co usnula. Už nikdy ho uprostřed noci neprobudí její děsivé výkřiky.

Ta jistota ho přepadla nečekanou silou, jako kdyby do něj narazilo auto.

Když vstal, jeho tělo chtělo zůstat sedět na vratké plastové židli. Nedivil by se, kdyby se mu podlomila kolena. Kdyby jednoduše omdlel a zůstal ležet na ošlapaných parketách čekárny. Přesně mezi tělnatou ženou v domácnosti trpící lupénkou a stolkem se starými časopisy. Ale milost bezvědomí mu nebyla dopřána. Zůstal při vědomí.

*Pacienti nejsou přijímáni podle doby jejich příchodu,
ale podle naléhavosti případu.*

Upozornění na dveřích potažených bílou kůží, vedoucích do ordinace alergologa, před jeho očima splývalo.

Dr. Grohlke byl rodinný přítel a doktor číslo dvacet dva. Viktor Larenz si zavedl čárkový systém. Jedenadvacet lékařů před ním nebylo schopno nic najít. Vůbec nic.

První, lékař pohotovostní služby, dorazil na druhý svátek vánoční do jejich rodinného sídla. Přesně na den před jedenácti měsíci. Všichni si nejdříve mysleli, že Josephine měla jen zkažený žaludek ze svátečního fondue. V noci několikrát zvracela a pak dostala průjem. Jeho žena Isabell zavolala soukromou pohotovost a Viktor přenesl Josy v jemné batistové noční košilce dolů do obývacího pokoje. Ještě dnes cítí její útlé paže, když si na to vzpomene. Hledajíc pomoc, pevně ovinula jednu paži kolem jeho krku, ve druhé držela svou nejoblíbenější látkovou hračku, modrého kocoura Nepomuka. Pod přísnými pohledy přítomných příbuzných si doktor poslechl křehký hrudník děvčátka, podal jí fyziologický roztok a předepsal homeopatika.

„Malá infekce žaludku a střev. Ve městě to teď řadí. Buďte bez starosti! Bude to dobré,“ s těmito slovy se doktor rozloučil. Všechno bude dobré. Ten muž lhal.

Viktor stál přímo před ordinací doktora Grohlkeho. Když chtěl otevřít těžké dveře, nebyl schopný ani stlačit kliku. Nejprve si pomyslel, že ho vypětí posledních dní připravilo o sílu, aby to dokázal. Pak mu došlo, že dveře byly zamčené. Někdo zevnitř zasunul západku.

Co se to tu děje?

Prudce se otočil a měl pocit, že své okolí vnímá jen jako jednotlivé sekvence filmového záznamu. Všechno, co viděl, mu do mozku docházelo opožděně a trhaně: snímky irských krajinek na stěnách ordinace, zaprášený fíkus na parapetu, sedící žena s lupénkou. Larenz naposledy zalomcoval klikou a pak se vlekl čekárnou ven na chodbu. Chodba byla ještě pořád beznadějně

zaplněná pacienty. Jako by byl doktor Grohlke jediný lékař v Berlíně.

Viktor šel pomalu dopředu k příjmu. Nějaký teenager s nepřehlédnutelným akné si chtěl právě nechat vystavit recept, ale Larenz ho neurvale odstrčil stranou a hned spustil na ambulanti sestru. Mariu znal ze svých dřívějších návštěv. Když před půl hodinou vcházel s Josy do ambulance, ještě tu nebyla. Teď byl rád, že její zástup zřejmě měl pauzu, nebo ho bylo zapotřebí jinde. Marie bylo teprve něco po dvacítce a vypadala jako poněkud korpulentnější brankářka fotbalového týmu. Ale sama měla malou dceru. Pomůže mu.

„Musím za ní nutně dovnitř,“ řekl hlasitěji, než zamýšlel.

„Oh, dobrý den, pane doktore Larenzi, ráda vás zase jednou vidím.“ Maria psychiatra poznala okamžitě. Dlouho už tu v ambulanci nebyl, ale jeho výrazný obličej vídala v televizi a v novinách dostatečně často. Byl oblíbeným hostem v různých talk show. V neposlední řadě díky svému přitažlivému zevnějšku a pohodovému způsobu, jakým dokázal vysvětlit složité duševní problémy i laikům. Dnes ovšem mluvil v hádankách.

„Musím okamžitě ke své dceři!“

Mladík, kterého odstrčil stranou, instinktivně vycítil, že s tím mužem není něco v pořádku, a ještě o krok podstoupil. I Maria znejistěla a snažila se neztratit svůj stereotypní, nacvičený úsměv.

„Bohužel nechápu, o čem mluvíte, doktore Larenzi,“ odpověděla a nervózně si sáhla na levé obočí. Normálně tam mívala piercing, za který se tahala pokaždé, když byla nervózní. Ale její šéf, doktor Grohlke, byl konzervativní a stříbrný dřík si musela vyndat, jakmile se v ordinaci ukázali pacienti.

„Má dnes vůbec Josephine termín?“

Larenz otevřel ústa, aby vyštěkl odpověď, zarazil se a zase je zavřel. Samozřejmě, že dnes měla termín. Isabell ho domluvila telefonicky. A on sem Josy dovezl. Jako vždycky.

„Kdo je to vlastně alergolog, tati?“ zeptala se ho ještě v autě. „Ten, co dělá počasí?“

„Ne, miláčku. To je meteorolog.“ Pozoroval ji ve zpětném zrcátku a přál si, aby ji mohl pohládit po blondatých vlasech. Zdála se mu tak křehká. Jako anděl na japonském hedvábném papíře.

„Alergolog pečuje o lidi, kteří nesmí přijít do kontaktu s určitými látkami, jinak by onemocněli.“

„Tak jako já?“

„Možná,“ odpověděl. *Snad*, pomyslel si. Byla by to aspoň nějaká diagnóza. Začátek. Nevysvětlitelné symptomy její nemoci mezitím ovládly celou rodinu. Josy už půl roku nechodila do školy. Křeče se dostavovaly tak náhle a nepravidelně, že by to nevydržela v žádné třídě. Isabell proto pracovala jen na půl úvazku a organizovala pro Josy soukromé vyučování. A Viktor zavřel svoji praxi ve Friedrichově ulici, aby se mohl své dceři věnovat od rána do večera. Nebo lépe řečeno jejím lékařům. Ale přes celý ten doktorský maraton, který absolvovali v posledních týdnech, byli všichni odborníci, se kterými její stav konzultovali, bezradní. Pro Josyiny periodicky se vracející horečnaté křeče ani pro neustálé infekční nemoci nebo noční krvácení z nosu nedokázali najít vysvětlení. Občas však symptomy ustoupily, někdy dokonce zcela zmizely, takže rodina načerpala novou naději. Ale po krátké pauze začalo všechno nanovo, většinou ještě s horšími záchvaty. Internisté, hematologové a neurologové mohli zatím jen vyloučit, že nešlo o rakovinu, AIDS, žloutenku, ani to nebyly jiné známé infekce. Dokonce Josephinu testovali i na malárii. Byla negativní.

„Doktore Larenzi?“

Mariina slova katapultovala Larenze zpátky do reality a on zaregistroval, že na sestru musel celou dobu zírat s otevřenou pusou.

„Co jste s ní udělali?“ Našel znovu svůj hlas a s každým dalším slovem byl hlasitější.

„Jak to myslíte?“

„Josy. Co jste s ní provedli?“

Ted' už Larenz řval, rozhovory čekajících pacientů náhle ustaly. Na Marie bylo vidět, že neměla nejmenší ponětí, jak by se měla v této situaci zachovat. Samozřejmě že byla jako ambulantní sestra doktora Grohlkeho zvyklá na podivné chování pacientů. Koneckonců tohle nebyla soukromá praxe a Uhlandova ulice už dávno nepatřila k těm nejlepším adresám v Berlíně. Nedaleká Lietzenburgerská ulice sem do čekáren opakovaně vyplavovala prostitutky a feťáky. Nikdo se nepodivoval, když například vyhublý prostitut na odvykací kúře řval na ambulantní sestru, protože se kvůli ekzémům nechtěl nechat ošetřit, ale potřeboval léky, které by utišily jeho bolesti. Jenže dnes tomu bylo jinak, protože doktor Viktor Larenz na sobě neměl špinavou teplákovou soupravu a děravé tričko. Neměl prošlapané tenisky a jeho tvář nebyla shromaždištěm prasklých hnisavých vřídků. Právě naopak. Vypadal, jako by výraz „distingovaný“ byl stvořený právě pro něj: štíhlá postava, vzpřímené držení těla, široká ramena, vysoké čelo a výrazná brada. I když se narodil a vyrostl v Berlíně, většina lidí ho považovala za někoho, kdo pocházel z některého z hanzovních měst. Scházely jen prošedivělé skráně a klasický nos. Dokonce jeho teakově hnědé vlasy, které nosil poslední dobou o něco delší, a jeho křivý nos – bolestivá vzpomínka na úraz z plachtění – nijak nenarušovaly celkový dojem světáka. Viktoru Larenzovi bylo třiačtyřicet. Muž, jehož

věk jste mohli těžko odhadnout, ale u kterého jste si byli jistí, že má na plátěných kapesnicích vyšité iniciály a nikdy nenosí drobné. Jeho nápadně bledá pleť se dala přičíst mnoha přesčasům. A právě to dělalo Marie situaci tak těžkou. Protože od promovaného psychiatra, který k vám napochoduje v obleku šitém na míru za dva tisíce dvě stě eur, neočekáváte, že bude na veřejnosti řvát. Že mu bude přeskakovat hlas a že bude, s divokým gestikulováním, vydávat nesrozumitelná slova. A právě proto Maria nevěděla, co by teď měla udělat.

„Viktore?“

Larenz se otočil za hlubokým hlasem. Doktor Grohlke slyšel hluk a přerušil léčbu. Vyhublý starý doktor s písčově světlými vlasy a hluboko položenýma očima vypadal nanejvýš ustaraně.

„Co se to tu děje?“

„Kde je Josy?“ zakřičel místo odpovědi Viktor a doktor Grohlke před svým přítelem bezděčně uskočil. Jeho rodinu znal skoro deset let, ale v takovémhle stavu Larenze ještě nezažil.

„Viktore? Nepůjdeme raději ke mně do ordinace a...“

Larenz vůbec neposlouchal, místo toho zíral přes rameno lékaře. Když uviděl, že dveře do ordinace zůstaly pootevřené, vyrazil dopředu. Pravou nohou rozkopl dveře. Ty vpadly dovnitř a narazily na vozík s nástroji a léky. Žena s lupénkou ležela na lehátku. Byla svlečená do půl těla a lekla se tak, že si zapomněla zahalit ňadra.

„Ale Viktore, co to do tebe jen vjelo?“ zvolal za ním doktor Grohlke, ale to už Larenz vypálil zpátky z místnosti kolem něj na chodbu.

„Josy?“

Běžel na konec chodby a rozrážel všechny dveře.

„Josy, kde jsi?“ křičel v panice.

„Proboha, Viktore!“

Starý alergolog ho následoval, jak nejrychleji mohl, ale Viktor si ho vůbec nevšiml. Strach mu paralyzoval mozek.

„Co je uvnitř?“ zakřičel, když nemohl otevřít dveře vlevo před čekárnou.

„Čisticí prostředky. Jen čisticí prostředky, Viktore. To je naše úklidová místnost.

„Otevřít!“ Jako šílený cloumal Viktor za kliku.

„Teď mě poslouchej...“

„O T E V Ř Í T!“

Doktor Grohlke chytil Larenze nečekanou silou za obě paže a pevně ho sevřel.

„Uklidni se, Viktore! A poslouchej mě. Tvoje dcera nemůže být tam uvnitř. Uklízečka si dnes dopoledne vzala klíč a přijde zase až zítra ráno.“

Larenz ztěžka dýchal a slova zaznamenal, aniž by chápal jejich obsah.

„Pojď, budeme postupovat logicky.“ Doktor Grohlke uvolnil sevření a položil ruku na Viktorovo rameno.

„Kdys viděl svoji dceru naposledy?“

„Před půl hodinou, tady v čekárně,“ slyšel se Viktor říkat. „Vešla k tobě.“

Starý lékař ustaraně zakroutil hlavou a obrátil se na Mariu, která šla za nimi.

„Já jsem Josephinu neviděla,“ řekla svému šéfovi. „A dnes nemá ani termín.“

Blbost, zakřičel Larenz v duchu a chytil se za spánky.

„Isabell přece domlouvala termín telefonicky. A Maria samozřejmě nemohla mou dceru vidět. Na příjmu byl záskok. Nějaký muž. Řekl, že se máme posadit. Josy byla tak slabá. Tak unavená. Posadil jsem ji do čekárny a vyšel jsem ven, abych jí donesl sklenici vody. A když jsem se vrátil, byla...“

„My tu nemáme záskok,“ přerušil Grohlke přítele.
„Navíc, u nás pracují jen ženy.“

Viktor se celý bez sebe podíval doktorovi Grohlkemu do tváře a snažil se pochopit to, co právě slyšel.

„Já jsem Josy dnes nevyšetřoval. U mě nebyla.“

Lékařova slova bojovala proti pronikavému, nervy drásajícímu zvuku, který Larenz najednou slyšel z dálky a který byl stále hlasitější.

„Co po mně chcete?“ zvolal zoufale. „Samozřejmě, že šla do ordinace. Přece jste ji zavolal. Byl jsem vedle a slyšel jsem toho muže na příjmu říkat její jméno. Dnes chtěla jít do ordinace sama. Prosila mě o to. Je jí zrovna dvanáct, víte? Nedávno se začala zamykat v koupelně. A proto jsem si myslel, když jsem se vrátil do čekárny, že už je v ordinaci.“

Viktor otevřel ústa a najednou si uvědomil, že nevyšlo ani jedno z těch slov. Jeho mozek pracoval, ale očividně už nebyl schopen artikulovat. Bezmocně se rozhlédl a měl pocit, že vnímá svět jako ve zpomaleném záznamu. Nervy drásající zvuk byl stále intenzivnější a přehlušil téměř všechny zvuky okolo. Cítil, že mu všichni domlouvají: Maria, doktor Grohlke, dokonce i několik pacientů.

„Josy jsem neviděl už rok,“ byla poslední slova doktora Grohlkeho, které byl Viktor schopen ještě zřetelně vnímat. A pak mu bylo najednou všechno jasné. Na krátkou chvíli věděl, co se stalo. Strašlivá pravda probleskla, prchavě, tak jako sen v momentu probuzení. A stejně tak rychle mu unikla. Na zlomek okamžiku rozuměl všemu. Josyině nemoci. Čím poslední měsíce tak těžce trpěla. Najednou viděl, co se stalo. Co jí udělali. Musel zvracet, když mu došlo, že teď půjdou i po něm. Že ho najdou. Dříve, či později. Věděl to. Ale pak mu to strašlivě

poznání uniklo. Zmizelo. Tak nenávratně, jako jediná kapka vody ve výlevce.

Viktor se tloukl oběma rukama do spánků. Pronikavý, mučivý zvuk byl teď těsně u něho a byl k nevydržení. Podobal se kvílení týrané stvůry a nebylo v něm nic lidského. A utichl teprve, až když po dlouhé době zavřel ústa.

„Věděla jste to?“

„Bohužel ne. Ale Charlotte mi v mezičase často opako-
vala, že bude v mojí hlavě strašit tak dlouho, dokud tu
knihu o ní nedokončím. Takže jsem si musela udělat ob-
rázek o tom, jak dům vypadal uvnitř. Rozbila jsem jednu
skleněnou tabulku u zadního vchodu a jako zloděj jsem
prolezla oknem.“

*To nedává smysl, přemítal Viktor. Josy by věděla, kde leží
klíč.*

„To všechno jsem dělala v naději, že tam najdu nějaký
záchytný bod pro vysvětlení Charlottiny nemoci.“

„A? Byla jste úspěšná?“

„Zase ne. Navíc jsem přesně nevěděla, co mám vlastně
hledat. Jediné, co okamžitě upoutalo mou pozornost, byla
rozlehlost toho bungalovu. Zvenku jsem odhadovala,
že ta jednopatrová stavba může mít maximálně tři po-
koje. Ale kromě dvou koupelen, velké kuchyně a obýváku
s krbem tam byly minimálně ještě dvě ložnice.“

Tři, opravil ji Viktor v duchu.

„Prohledala jsem všechny komody, skříně a police, do-
konce i splachovací nádržku v koupelně. To všechno šlo
naštěstí velmi rychle, protože dům byl vybaven nanejvýš
puritánsky. Jednoduše, ale draze.“

Phillipe Starck, něco z Bauhausu. Zařizovala ho Isabell.

„Co vlastně dělala Charlotte, zatímco jste prohledá-
vala dům?“ vyzvídal Viktor.

„Čekala venku. Už by tam prý nikdy nevstoupila, vy-
světlnila mi předtím. Onoho dne se tam mělo stát něco
moc zlého. Neustále mi ale dávala instrukce, které na mě
volala od předních dveří.“

Zlého?

„Například?“

„Někdo tady byl v koupelně. Mohlo to být jen před několika hodinami, protože stopy jsou úplně čerstvé.“

„Proboha, Kai. Jaké stopy?“

„Krev. Na kachličkách. V umyvadle. Na záchodě.“

Kai ztěžka dýchal.

„Koupelna je plná krve.“

Dveře boudy z vlnitého plechu se za hlasitého rachotu rozletěly a já jsem ucítila závan chladného vzduchu, který až k nám dolů do olejové nádrže zavál vítr.

„Josy?“

Věděla jsem, že Isabell teď byla v místnosti, neslyšela jsem ale nad námi žádné kroky, protože generátor běžel ještě hlasitěji a přehlušil všechno ostatní.

Protože jsem kromě slábnoucího odpoledního slunce nemohla zahlédnout žádné další světlo, s úlevou jsem zjistila, že Isabell u sebe nemá baterku. Mlčky jsem se modlila, aby si nevšimla otevřené nádrže. A dokonce i kdyby – bez baterky a bez scházejícího stropního světla by nás tady dole nemohla rozpoznat. A přeci by si nesvítila do nádrže s olejem zápalkami...?

Nařídila jsem Josy, aby si klekla, a ona poslechla. Její tělo teď bylo celé v sevření studeného gelu, její hlava vyčnívala z oleje jen těsně nad ústy.

Musela zakašlat. Tentokrát ne kvůli své nemoci, ale kvůli nesnesitelnému zápachu z oleje. Chtěla jsem ji pohladit po vlasech, ale jen jsem jí umazala hlavu.

„Zůstaň klidná. Všechno bude dobré,“ zašeptala jsem, ale moje slova na ni neúčinkovala. Josy se začala ještě více chvět a bez zábran se rozplakala. Držela jsem jí ústa a dávala jsem přitom pozor, aby mohla dýchat nosem. Josy mě kousla do ruky. Přes strašlivou bolest, která mi projela celou paží, jsem ji nepustila. Po celou tu dobu, co Isabell stála nad námi.

Už nevím, jak dlouho jsem tak vydržela: sama jsem zápasila o vzduch, s hysterickou dívkou v těsném objetí, klečíc, v panice, v temné, páchnoucí nádrži na olej. Minutu? Pět? Ztratila jsem veškerý pojem o čase. A přece jsem najednou věděla, že Isabell odešla. Poznala jsem to podle toho, že temné pološero zmizelo. Musela zavřít dveře.

Prvotina „krále psychothrillerů“ Sebastiana Fitzeka

„Tak napínává, že se napětím chvějí
i samotné stránky!“

Bild am Sonntag (*nedělní tisk*)

Josy, dvanáctiletá dcera známého psychiatra
Viktora Larenze, zmizí za záhadných okolností.

Její osud zůstává neobjasněný.

O čtyři roky později se truchlící Viktor stáhne
do ústraní svého víkendového domu.

Tam ho ale vypátrá krásná neznámá,
kterou pronásledují přeludy.

V nich se stále objevuje malá dívka,
která zmizela beze stopy stejně jako Josy.

Neznámá žena dochází k Viktorovi
na terapeutická sezení, která se postupně
mění ve stále více dramatický výsledek...

www.anag.cz

ANAG[®]
ANDRAGOGOS
AGENCY